

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
24 У.11371/20
13.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Богдановић, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Миње Бикички, чланова већа, са судским саветником Аном Ковачевић, записничарем у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Душица Жеж Бојовић, адвокат из Београда, ул. Небојшина бр. 39а, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Београд, ради поништаја решења број: 438-01-00056/2020-39 од 29.03.2020. године, у предмету утврђивања пореза на капитални добитак, у нејавној седници већа одржаној дана 13.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за надокнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбија се, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Звездара број: 438-01-01-00102/2017 од 24.12.2019. године. Наведеним првостепеним решењем тужиљи, пореском обвезнику, по поднетој пореској пријави за утврђивање пореза на капитални добитак од 06.03.2017. године, по основу продаје 100% удела у Привредном друштву Б.Б. доо Београд – Нови Београд, по уговору о преносу удела Ов. бр. 10619 од 03.02.2017. године, утврђује се основица за порез на капитални добитак у износу од 2.515.894,47 динара (став I); утврђује се порез на капитални добитак у износу од 377.384,17 динара применом стопе од 15% на износ основице за порез на капитални добитак из става I диспозитива решења (став II); Налаже се да се утврђени порез на капитални добитак из става II диспозитива решења уплати у року од 15 дана од дана достављања решења на рачун и на начин ближе утврђен самим решењем (став III). Истим решењем одређено је да се на утврђени порез, који порески обвезник не плати у прописаном року, плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије, увећаној за десет процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто, почев од наредног дана од дана истека рока за плаћање (став IV); да ће се, уколико порески обвезник не измири доспеле обавезе, наплата извршити принудним путем (став V); да трошкови принудне наплате падају на терет пореског

обвезника (став VI); да жалба не одлаже извршење решења (став VII).

Тужбом, поднетом Управном суду дана 13.07.2020. године, тужила оспорава законитост решења туженог из разлога прописаних чланом 24. став 1. тач. 1), 3) и 4) Закона о управним споровима. Наводи да је дана 01.02.2017. године закључила уговор о преносу удела у Привредном друштву Б.Б. д.о.о. Београд – Нови Београд у висини од 100% основног капитала друштва, који пренос је извршен са накнадом у износу од 200.000,00 динара. Након закљученог уговора, дана 06.03.2017. године, поднела је пореску пријаву надлежној Пореској управи – Филијали Звездара, уз коју је доставила и биланс стања са пресеком на дан 03.02.2017. године, као и решење Агенције за привредне регистре од 02.03.2015. године. У вези са поднетом пореском пријавом Филијала Звездара је спровела поступак контроле, те је донела записник 08.11.2019. године, на који је уложила примедбе са разлога што није била обавештена о почетку, односно о времену почетка контроле, а што је морала бити, на који начин су повређене одредбе члана 20. став 2. Закона о инспекцијском надзору, као и одредбе члана 127. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Сматра да је порески инспектор начинио две кардиналне грешке, прву, јер није узео да је тржишна цена она постављена у уговору о преносу удела већ је сам утрђивао тржишну цену удела, и другу, што је утврђујући ову цену узео бруто биланс на дан 03.02.2017. године, који не представља закључно стање, нити завршен биланс на тај дан, па се из тог документа није могао донети закључак какав је донет. Указује да, иако је у уговору о преносу удела наведено да “накнада” износи 200.000,00 динара, порески инспектор цени да тржишна вредност предузећа износи и да је једнака нето цени капитала, која се добија разликом између укупног капитала и обавеза, а који износ, умањен за износ ревалоризације цена, представља тржишну цену капитала фирме Б.Б. д.о.о. Београд, и износи 2.515.894,47 динара, а 15% пореза на капиталну добит чини 377.384,17 динара. Међутим, тужила је мишљења да номинална вредност капитала не представља стварну тржишну вредност фирме. Ово стога што је стварна тржишна вредност фирме вредност фирме на тржишту, а то је она цена капитала коју би неко био спреман да плати за такву фирму. Овако је испало да је продала удео у привредном друштву за износ од 200.000,00 динара, а да јој је утврђен скоро двоструко већи порез на капитални добитак, у износу од 377.384,17 динара. Наводи и да су нетачни наводи првостепеног органа да јој је, након достављања записника о пореској контроли од 08.11.2019. године, упућен захтев за доставу евентуалних материјалних доказа и изјашњења о чињеницама које су утврђене записником. Истиче да је порески орган пропустио да образложи зашто сматра да цена утврђена уговором не одговара тржишној вредности капитала, већ је само навео чланове закона. Такође је и тужени, у оспореном решењу, пропустио да образложи зашто није размотрио процену вештака, еминентног стручњака у области рачуноводства и финансија. Указује да је једини доказ којим се воде порески органи завршни рачун за 2017. годину. Међутим, као основ за утврђивање овде спорног пореза морао се узети завршни рачун за 2016. годину, јер је уговор о преносу удела оверен дана 03.02.2017. године, а тада није био завршен завршни рачун за 2017. годину. На основу ових и других навода, детаљно изнетих у тужби, предлаже да суд ову управну ствар реши у спору пуне јурисдикције или да тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање, те да туженог обавезе на надокнаду трошкова поступка у износу од 16.500,00 динара

за састав приговора на записник, у износу од 33.000,00 динара за састав жалбе и у износу од 36.000,00 динара за састав тужбе, односно у укупном износу од 85.000,00 динара.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао при разлозима из оспореног решења, па је предложио да суд тужбу као неосновану одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета и оспореног решења произлази да је тужила дана 06.03.2017. године поднела пореску пријаву за утврђивање пореза на капитални добитак у којој је навела да продајна цена удела износи 200.000,00 динара, а набавна цена износи 100,00 динара, те да уз пријаву доставља предметни уговор о преносу удела, решење АПР и фотокопију личне карте. На основу поднете пријаве првостепени орган је спровео поступак и дана 08.11.2019. године сачинио записник који је 16.11.2019. године уручен тужили, на који је она изнела примедбе, које нису усвојене. Такође је првостепени орган, у складу са чланом 43. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, применом методе парификације, прописане чланом 58а став 1. тачка 1) Закона о пореском поступку и пореској администрацији, утврдио набавну и продајну цену и предметни порез утврдио на основу чл. 72, 73. и 74. Закона о порезу на доходак грађана. Наиме, поступајући орган је продајну цену утврдио на основу података исказаних у билансу стања предметног привредног друштва, па је тржишну вредност у износу од 2.516.000,00 динара утврдио као разлику између активе и дугорочних и краткорочних резервисања и обавеза, а оснивачки улог од 100,00 динара је ревалоризовао у складу са чланом 74. став 8. наведеног закона, па је набавну цену утврдио у износу од 105,53 динара. Пореска основица је утврђена као разлика између продајне и набавне цене и на исту је, применом пореске стопе од 15%, утврђен предметни порез. Тужени орган је, у поступку по жалби, утврдио да је првостепени орган правилно применио материјално право и правилно утврдио порез на капитални добитак, па је сагласно члану 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији одбио жалбу тужиле као неосновану.

Одредбом члана 72. став 1. тачка 3) Закона о порезу на доходак грађана (“Службени гласник РС”, бр. 24/01...112/15) прописано је, између осталог, да капитални добитак, односно губитак у смислу овог закона представља разлику између продајне цене права, удела и хартија од вредности и њихове набавне цене, остварену преносом удела у капиталу правних лица.

Одредбом члана 73. став 1. истог закона прописано је да за сврху одређивања капиталног добитка, у смислу овог закона, продајном ценом се сматра

уговорена цена, односно тржишна цена коју утврђује надлежни порески орган ако оцени да је уговорена цена нижа од тржишне.

Одредбом члана 74. истог закона прописано је да за сврху одређивања капиталног добитка, у смислу овог закона, набавном ценом се сматра цена по којој је обвезник стекао право, удео или хартију од вредности (став 1), а да се набавна цена из става 1. овог члана увећава годишњим индексом потрошачких цена од дана стицања до дана преноса, према подацима републичког органа надлежног за послове статистике.

Одредбом члана 77. истог закона прописано је да је стопа пореза на капитални добитак 15%.

Одредбом члана 109. став 3. истог закона прописано је да порез на капиталне добитке надлежни порески орган утврђује на основу података из пореске пријаве као и на основу других података.

На основу утврђеног чињеничног и правног стања ове управне ствари правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиље изјављену против првостепеног решења, налазећи да је то решење донето без повреде правила поступка, као и да је засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и правилној примени материјалног права. Ово из разлога што је, и по налажењу Управног суда, правилан закључак туженог органа да је правилно првостепеним решењем тужиљи утврђен порез на капитални добитак у износу од 377.384,17 динара по основу продаје 100% удела у Привредном друштву Б.Б. доо Београд – Нови Београд, на основу цитираних одредаба Закона о порезу на доходак грађана.

Суд је ценио наводе тужбе да је по предметној пореској пријави тужиље спроведена контрола о којој тужила није обавештена иако је морала бити, а на који начин су повређене одредбе члана 124. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, али налази да су исти без утицаја на доношење другачије одлуке у предметној управној ствари. Ово стога што је поступајући орган утврдио чињенично стање сагласно одредби члана 43. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, тј. на основу доказа у виду пореске пријаве, пореских биланса, односно финансијских извештаја којима располаже порески орган, а које чињенично стање је предочено тужиљи у записнику од 08.11.2019. године, који јој је достављен 16.11.2019. године, а на основу ког је упозната са начином утврђивања предметног пореза и којим јој је дата могућност да изјави примедбе.

Суд је ценио наводе тужбе да су нетачни наводи да јој је упућен захтев за доставу евентуалних материјалних доказа и изјашњења о чињеницама које су утврђене записником, али налази да су исти неосновани, будући да се у списима налази захтев од 28.11.2019. године, који је пуномоћнику тужиље уручен 02.12.2019. године.

Суд је ценио наводе тужбе да нису дати разлози зашто уговорена цена не одговара тржишној цени, већ да су само наведени чланови закона, али налази да су

исти неосновани, будући да су у оспореном решењу дати разлози и начин утврђивања тржишне цене.

Суд је ценио наводе тужбе да је нејасно зашто налог вештака није узет у обзир али налази да су исти неосновани. Ово стога што је правилан закључак туженог органа да је утврђивање пореске основице у поступку утврђивања пореза на капитални добитак регулисано у Закону о порезу на доходак грађана и да је првостепени орган исти утврдио на основу достављене пријаве, уговора и финансијских извештаја привредног друштва, због чега достављени извештај од стране судског вештака о процени вредности правног лица и процени тржишне вредности удела у периоду од 2015. до 2018. године нема утицаја на донету одлуку.

Суд је ценио и друге наводе тужбе али налази да исти не могу бити од значаја на доношење другачије одлуке у предметној управној ствари, будући да је оспорено решење у свему правилно и на закону засновано.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима.

С обзиром да је тужба тужиље одбијена, то нису испуњени законом прописани услови из члана 43. Закона о управним споровима да суд одлучи у спору пуне јурисдикције.

Суд је одбио, као неоснован, захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора, с обзиром да није успела у предметној управној ствари, па је применом чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20), чије се одредбе у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима одлучио као у ставу II диспозитива пресуде. Суд није одлучивао о делу постављеног захтева за накнаду трошкова насталих у управном поступку јер сагласно наведеним члановима Закона о управним споровима, суд у управном спору одлучује о трошковима насталим поводом и у току спора.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 13.05.2022. године, 24 У 11371/20

Записничар
Ана Ковачевић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Богдановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МК